

Sygn. akt IV CSK 397/13

POSTANOWIENIE

Dnia 18 grudnia 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dariusz Dończyk

w sprawie z powództwa Parafii Rzymskokatolickiej [...] w W.
przeciwko R. W.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 18 grudnia 2013 r.,

na skutek skargi kasacyjnej pozwanego

od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 16 listopada 2012 r., sygn. akt V ACa [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Określone w art. 398⁴ § 2 k.p.c. wymaganie uzasadnienia w skardze kasacyjnej wniosku o przyjęcie jej do rozpoznania zostaje spełnione, jeśli skarżący wykaże, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być zatem osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym, które – zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. - będą mogły stanowić podstawę oceny skargi kasacyjnej pod kątem przyjęcia jej do rozpoznania. Na tych jedynie przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Pozwany R. W. w skardze kasacyjnej wniesionej od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 16 listopada 2012 r. wniosek o jej przyjęcie do rozpoznania oparł na przesłankach wskazanych w art. 398⁹ § 1 pkt 1, 2 i 4 k.p.c.

Szczegółowa analiza uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie pozwala na stwierdzenie, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne oraz aby istniała potrzeba wykładni przepisów prawa budzących poważne wątpliwości. Istotne zagadnienie prawne, w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., występuje wówczas, gdy jest to zagadnienie nowe, dotychczas nierozwiązane w orzecznictwie lub doktrynie prawa, albo budzące rozbieżności w orzecznictwie, którego rozwiązanie może przyczynić się do rozwoju orzecznictwa i nauki prawa. Nie spełnia tego kryterium zagadnienie sformułowane w skardze kasacyjnej. W sprawie zostało uwzględnione powództwo odszkodowawcze na podstawie art. 471 k.c. w związku z nienależytym wykonaniem przez pozwanego umowy o roboty budowlane. Zagadnienie dotyczące terminu przedawnienia m.in. tego rodzaju roszczeń z umowy o roboty budowlane zostało jednoznacznie przesądzone w uchwale składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 11 stycznia 2002 r., III CZP 63/01, OSNC 2002, nr 9, poz. 106), a skarga nie

zawiera takich argumentów jurydycznych, które uzasadniałyby ponowne rozważanie tego zagadnienia przez Sąd Najwyższy. Z tej przyczyny nie zachodzi również potrzeba wykładni przepisu prawa, tj. art. 656 k.c., którego wykładnia, w ocenie skarżącego, budzi poważne wątpliwości. Uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie wskazuje ani orzeczeń sądów, ani wypowiedzi przedstawicieli nauki prawa, które uzasadniałyby stanowisko skarżącego, że przepis ten budzi poważne wątpliwości interpretacyjne.

Skarga kasacyjna nie jest również oczywiście uzasadniona, co ma miejsce wówczas, gdy zasadność zarzutów podniesionych w skardze kasacyjnej wynika *prima facie*, bez głębszej analizy prawnej. Dotyczy to więc jedynie uchybień przepisom prawa materialnego albo procesowego, zarzucanym sądowi drugiej instancji w skardze kasacyjnej, o charakterze elementarnym polegających w szczególności na oparciu rozstrzygnięcia na wykładni przepisu oczywiście sprzecznej z jednolitą i ugruntowaną jego wykładnią przyjmowaną w orzecznictwie i nauce prawa, na zastosowaniu przepisu, który już nie obowiązywał względnie na oczywiście błędnym zastosowaniu określonego przepisu w ustalonym stanie faktycznym. Taka sytuacja nie zachodzi w odniesieniu do zaskarżonego skargą kasacyjną orzeczenia. O oczywistej zasadności skargi kasacyjnej nie może bowiem przesądzać zarzut naruszenia art. 217 § 1 k.p.c. z powodu nieuzasadnionego oddalenia wniosku powoda o powołanie w sprawie kolejnego biegłego sądowego, gdyż – w ocenie skarżącego - sporządzona opinia przez powołanego w sprawie biegłego była wadliwa ponieważ uwzględniała zakres prac, których wykonania strona powodowa nie zleciła stronie pozwanej. Zarzut ten zakłada w swej konstrukcji, że sądy *meriti* wadliwie ustaliły treść umowy łączącej strony, co do zakresu prac objętych umową stron łączącą strony. W skardze kasacyjnej nie ma jednak odpowiednich zarzutów ani materialnoprawnych, ani procesowych pozwalających na weryfikację takiego, błędnego w ocenie skarżącego, ustalenia zakresu umowy łączącej strony.

Wskazać należy, że nie zachodzi również nieważność postępowania, którą Sąd Najwyższy bierze pod rozwagę – w granicach zaskarżenia - z urzędu (art. 398¹³ § 1 k.p.c.).

Z przytoczonych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c.

aw

db